

PREMIS LITERARIS
-VILA de PATERNA-
"LX JOCS FLORALS"

Títol del conte infantil:

"Una Drac al Castell de Paterna"

Autor: 'Antonio Galdón Palomares'

Una vegada una drac em va parlar, sí, de veritat de la bona, i em va transmetre un gran tresor amb les seues paraules; i he dit bé: ‘tresor’, perquè ara sé que les dracs i els dracs són guardianes i guardians d’allò més valuós del món: ‘el tresor del coneixement!’, eixe que moltes vegades va més enllà d’allò material i ajuda a despertar els sentiments vertaders arrelats a la història de tot un gran poble.

La història que vaig a contar-vos va ocórrer just quan jo deixava de jugar amb nines i de creure amb unicorns blancs; vaig créixer a la carrera i em vaig trobar, també a la carrera, amb la infantesa enrere, per tal de convertir-me en allò reconegut com a ‘adolescent’ i ‘de camí a ser adult’. Com a adolescent, vaig deixar de creure en Pare Noel i els Reis Mags d’Orient, alhora que també d’emocionar-me amb les històries de fades, boscos encantats, bruixes i donyets; vaig deixar de somiar amb castells encantats, amb cases de xocolata, palaus de cristall i llocs de fantasia allotjats a l’Univers Màgic de la Infantesa, amb gegants i trols, sirenes, fades, vaixells fantasmes i valents pirates buscadors de tresors.

Vaig adoptar i acceptar el nou paper i rol de jove adolescent; clar que el meu nou tarannà m’exigia una conducta i un comportament adaptat a la nova situació, tot un rotllo, clar!, amb més obligacions, més deures a l’escola i més imposicions per part dels majors: pares, iaïos i resta de tutors autoritzats. Tanmateix, la meua mare, la Júlia, no deixà de contar-me contes, faules, llegendes i rondalles valencianes, fins i tot em recitava poesia en valencià i relats curts de fantasia, aventura i intriga, tot i que em suposava un poc rotllo tot això també, perquè a la meua edat preferia estar ben *apegaeta* al mòbil, la *tablet* i la televisió de pagament.

Va succeir aquell fet extraordinari, ja dic, quan la meua mare m’obligà a triar una excursió, perquè fera un poc d’esport més enllà del llit, del sofà i del meu primer mòbil heretat, i per compartir juntes una activitat d’oci i de temps lliure en natura, plena de divertiment i aprenentatge segons la visió d’ella.

-Si m’obligues a triar una excursió trie visitar un vell castell que, a més a més, estiga habitat per un drac fabulós! –vaig tornar-li la pilota tota gossada a la meua mare.

-Ací, a les terres valencianes, hi ha uns quants castells vells vellots, sí, alguns de molts importants, amb història al darrere i habitatats... per dracs fabulosos! –respongué ella, seguint-me el joc-. Qui de tots els castells valencians vols visitar, filleta meua?

-El Castell de Paterna! –vaig exclamar molt segura i tota emocionada jo, perquè era el que recordava de les explicacions a classe, quan la mestra d'escola parlà de Jaume I, El Conqueridor, sobre l'època de la Reconquesta i com Jaume I d'Aragó, al 1237, va fer la seua entrada triomfal al castell, acompanyat de cent cavallers nobles i na Violante, la seua muller i reina. Tot i que al 1348 el castell va ser destruït encara hui son visibles restes de muralles i on estigué ell es construïren les famoses Escoles del Calvari, destinades a xiquets de pàrvul que funcionaren fins el 1977.

Vam arribar després de un passeig la Júlia, el meu pare el Vicent i jo, per tal d'acomplir el desig insistent i exigent de la meua mare perquè em menejara i fera un poc d'esport en natura. Jo sols exigia una cosa com a requisit indispensable: anar de nit i amb lluna plena a visitar l'antic emplaçament del castell de Paterna!

La lluna d'estiu, tota arrodonida i lluenta, ens serví, junt els fanalets, per a conduir les nostres empremtes pel camí caminet que puja fins coronar els basaments del vell castell, part de la nostra història i de les arrels que ens connecten amb els avantpassats.

-És nit de bruixes! –em recordà el meu pare Vicent, perquè per a ell cada nit de lluna plena és nit de bruixes, i té igual que siga hivern que siga estiu, faça calor, faça vent, pedregue o ploguen granotes multicolors del cel.

-Potser vorem hui volar alguna bruixeta en granera! -acompanyà al discurs també la meua mare, com si en compte de tindre jo catorze anys tinguera sis.

Després de sopar els boníssims entrepans de truita, pernil i tomaca, i de donar voltetes entre les restes i visitar una torre vestida de blanc, vaig tindre que escoltar a la meua mare xarrar més i més, amb gran passió i entrega documentada, sobre la història passada de com els àrabs construïen murs i torres.

-Es tard, tinc fred i vull anar-me'n ja a casa! –vaig remugar jo, i la Júlia, tota inspirada i alegre, en compte de fer-me cas desvià la meua atenció sobre un altre fet.

-Quan he anat a saludar a la lluna de Paterna he vist una drac femella i m'ha parlat, filleta meua! –em revelà ella, amb uns ulls com a llanternes.

Jo, és clar, vaig tindre més que provades sospites per a dubtar del tema.

-I a on està ara eixa drac, mare? Tot i amb esta lluna resplendent no la veig aparèixer per cap lloc! –vaig respondre, seguint-li el joc, com qui no deixa de tindre-ho del tot clar.

-La drac està al darrere d'eixe mur de pedres! –m'assenyalà ella, i aleshores va picar-me l'ullet, tota picardiosa-. M'ha dit que t'espera si vols compartir amb ella el fabulós tresor... del coneixement del castell del Paterna!

Vaig riure de valenta, com si haguera escoltat un graciós acudit, clar que prompte, observant la seriositat impresa al rostre de la Júlia, em va picar la curiositat i vaig decidir marxar fins aquell mur assenyalat, més contagiada de son que d'entusiasme i amb més ganes de tornar al sofà o d'abraçar el llit que de trobar-me amb una vertadera drac, que, cert reconeixia ja, no anava a aparèixer ni a vore i vivia més allotjada dins del cervell imaginatiu de la meua mare.

El mur servia com a llar i subterfugi de plantes, insectes i humitat. Vaig romandre uns minuts quieteta, explorant la paret i just feia intenció ja de marxar quan vaig escoltar alguna forma de vida arrossegant-se entre les pedres. Vaig mirar de nou i vaig descobrir, baix la llum immaculada de la lluna, una bonica sargantana de reflexos d'argent. Vaig riure aleshores, perquè de cop vaig descobrir la drac fabulosa de la meua mare la Júlia. Succeí aleshores, quan res ja no esperava, quan a punt estava de marxar per retrobar-me amb els meus pares, ja que just aleshores la sargantana... em parlà!, en veu baixeta però molt clara clareta, xiuxiuejant-me alguns mots a cap d'orella.

-Sóc la drac del Castell de Paterna, aquell que xafà segles enrere el valent rei en Jaume I d'Aragó! –digué ella davant la meua expressió bocabadada.

Vaig retrocedir sobtadament, *cagaeta* de por, i a punt vaig estar d'entropessar amb unes pedres i caure a terra al tractar de defugir, però vaig saber contindre-m, a temps, per recuperar l'alè.

-Tu parles la nostra llengua, sargantana?

-Parle la vostra llengua, és clar, perquè també és la meua llengua! –m’explicà ella, i em recordà:-. Clar que no sóc cap sargantana, sinó... la drac del Castell de Paterna!

-Jo imaginava els dracs i les dracs d’una altra manera, potser més grans i amb foc a la gola, amb poder d’encendre i fer cremar falles per Sant Josep, Sant Antoni del Porquet o la Magdalena.

-Apropat un altre poc i escolta’m amb atenció, sense por xiqueta, que vaig a fer-te entrega del tresor més fabulós i valuós del món!

-Potser és un caixó ple de monedes d’or, amb diamants i pedres precioses? O potser és un mòbil tàctil i d’última generació?

-El tresor més fabulós no és material ni és pot comprar amb els dinerets de la butxaca, xiqueta llesta -em recordà ella.

-Ara dis-me, senyora drac... Quin és eixe tresor fabulós i valuós? Potser convertir-me en la reina o emperadriu més guapa i totpoderosa del món mundial?

-El tresor ets tu mateix! –em va dir ella-. Reconeix l’amor que hi viu al teu cor i trobaràs també la connexió amb tot l’amor incondicional cap a altres ésser: ja siguen plantes o animals!

La veritat que, en aquell moment, em deixà més xafada que una corfa de taronja estesa al mig d’una plaça. No, no m’agradà gens ni miqueta descobrir eixe tresor. Vaig observar a la drac ben a prop i vaig descobrir, junt a la lluentor dels seus ulls menudets, un ésser tocat per la gràcia de la creació: una drac xicoteta, però preciosa, dotada de simpatia, sensibilitat i d’intel·ligència, què s’expressava amb paraules, saviesa i humilitat.

-Cal aprendre a vore de prop, sí -va explicar-me ella-, per sentir millor la connexió amb tot allò que ens envolta! El món dels contes existeix... realment!, clar que sí, amb fades, trols, ogres, bruixes i poderosos mags, clar que cal reconèixer-los i vore’ls just on són i com són i no com ens fan vore i creure les pel·lícules d’acció, plenes d’efectes especials.

-I on estan just ara totes eixes criatures fantàstiques? –vaig atrevir-me a preguntar-li.

-On han estat sempre i seguiran estant: just davant dels teus nassos!, perquè estes criatures anomenades fantàstiques viuen junt a nosaltres dins de la reconeguda... quotidianitat diària!

Em vaig quedar com un ninot indultat davant la revelació, sí, sense poder ja dir ni brot.

-Vosaltres els humans haveu evolucionat donant força a tot allò 'sobrenatural', quan tot és senzillament... natural! La màgia existeix, clar que sí, i les fades, els ogres i els trols peluts també, què caminen, es mouen, riuen i viuen junt a tu, i junt a tot el món, dia darrere dia.

Vaig sospirar, enamorada de la bellesa de les seues paraules.

-Allò senzill i natural vosaltres ho haveu tornat complicat –va exposar la drac-. La vertadera màgia i connexió amb l'Univers està present en tots i cadascuns dels moments i a tots els indrets d'este món meravellós! La màgia existeix i és Ací i Ara, xiqueta, i viu a cada instant, amb tu i amb mi, amb nosaltres, vosaltres, ells i elles. No cal esperar miracles o cap succés extraordinari o sobrenatural per sentir la connexió, perquè la connexió ja ÉS ACÍ!, senzilla, màgica i naturalment!

La drac de Paterna m'entregà el tresor meravellós del coneixement i després saltà entre les pedres i desaparegué del meu esguard, per sempre. Vaig tractar de retindre-la amb un crit, dos i tres, per tal d'intercanviar més impressions, tractar d'aclarir dubtes i resoldre tot este nou enrenou, però no pogué ser, perquè tot ja estava ben *explicat*, i ho vaig entendre millor tan prompte com vaig mirar la lluna plena i arrodonida, tan prompte vaig xafar la terra i vaig meravellar-me davant els cants dels grills i les cigales, amb la presència de les plantes i dels ratpenats voladors i caça insectes.

Este encontre transformà la meua vida i adolescència, perquè vaig entendre que estava... en casa!, al meu just lloc!, ja què la meua llar sóc jo mateix i allí on marxe -siga muntanya, vall, platja, riu, poble o castell llegendari-, estaré sempre ben acompanyada per mi mateix: envoltada per eixa llar benvolguda i estimada que és el meu propi cos, el meu propi esperit creatiu, els meus batecs de cor i l'amor incondicional que sent ara per totes les expressions i manifestacions de vida.

Sí, ho reconec públicament davant de totes i tots vosaltres mitjançant este escrit: els dracs existeixen i hi ha u de meravellós ben a prop, a terres valencianes, a l'Horta Valenciana: al castell de Paterna que el temps esmola!, i on tot un rei valencià xafà terra... ***el Jaume I, el Conqueridor!***